

højtærede Minister den Overbevisning, at det almindelige jævne Forbrug skaanes i disse to Lovforslag. Det er Luksusforbruget, de tager Sigte paa, siger den højtærede Minister. Men hvad er Luksus? Den højtærede Minister mener, at det er Luksus at spise sin Frokost paa Restauration f. Eks. mellem to Møder i dette høje Ting, at det er Luksus at spise en Kage til sin Kaffe, at glæde en Patient med 1/2 Pund Chokolade eller sit Barn med en beskeden Sukkerstang om Søndagen eller en Marcipanfigur paa Juletræet. Den højtærede Minister har set sig godt om i vort Samfund for at finde denne Luksus. Efter at Mændene har faaet deres Tobak beskattet, kommer Turen til Kvinder og Børn gennem Chokolade og Bolscher. Det er utroligt, saa megen Luksus der kan findes, naar man først har faaet Splinten i Øjet. Den højtærede Finansminister har en Kollega, der ogsaa er ude paa Jagt efter Luksus. Det er den jugoslaviske Finansminister. Han har nu fundet ud af, at Tandpulver og Tandbørster er en Luksus, der fortjener Beskatning. Vi finder det maaske lidt latterligt, men er det i Virkeligheden mere latterligt end, at den højtærede Minister kalder det Luksus, at en Chauffør spiser sin Frokost i en Kælderbeværtning mellem to Ture? Det er paa denne Luksus, der her lægges Skat.

For visse Hjerner, som staar det moderne Samfundsliv fjernt og fjendtligt, er Restaurationsbesøg en uhyre, en vanvittig Luksus, og for disse Hjerner er Restaurationsgæster letsindige Mennesker, der æder og drikker og gør Bugen til deres Gud. Men Virkeligheden er en ganske anden. Selvfølgelig er der en lille Klat Mennesker, der svirer paa Restaurationer, men langt de fleste Gæster kommer paa Restaurationerne, fordi de er nødt til det, fordi deres Boligforhold eller deres Erhvervsforhold fører med sig, at de maa spise ude, og fordi de, naar de skal hvile et Øjeblik eller passiare lidt hyggeligt, kun har Restaurationerne. Utvivlsomt spiller det en stor Rolle i Restaurationslivets stærke Udvikling i de senere Aar, at Boligforholdene er saa slette. Der gives mangfoldige Ægteskaber, der grundes under den Forudsætning, at Maden skal spises paa Restauration. Alene i København er der 24 000 Mennesker, der bor i Lejligheder, som bebos af mere end een Familie, og for mange af disse Familier, der indlogerer sig hos andre Familier, gælder det, at de intet Køkken eller Adgang til Køkken har, og de er derfor henvist til at spise ude.

Men desuden findes der i København omtrent 34 000 enlige logerende, af hvilke ogsaa sikkert det overvejende Flertal er henvist til at spise ude. Saa godt som hver eneste af disse 34 000 Mennesker lever af sit Arbejde, og de maa i Forvejen betale en Overpris baade for Kost og Logi. De maa betale en Overpris, for det er jo bekendt, hvor højt et Niveau baade Prisen paa Enkeltværelser og paa Restaurationsmad har holdt sig paa. For Værelsernes Vedkommende har der endda været øvet nogen Kontravægt fra Huslejenævnenes Side, men Restaurationspriserne har floret ganske vildt og uden virksom Indgriben. Denne de logerendes tusindtallige Skare bestaar baade af Mænd og Kvinder. Man ser jo ogsaa, hvorledes der netop opstaar Restaurationer med dette Klientel for Øje, Folkekøkkenerne, Kvindernes Køkken og lignende Institutioner, hvor disse Mennesker kan faa deres Kost. Den højtærede Finansminister gjorde den Bemærkning, at der ved en Ændring i Folketinget var taget Hensyn til disse Mennesker, idet der er givet Lempelser for Kost, der betinges maanedsvis eller for længere Tid paa Restauranter. Men i alle Tilfælde hjælper disse Lempelser dog ikke den til Arbejderklassen hørende Ungdom, for den lønnes jo ugevis og betaler ikke Kosten maanedsvis. Det forekommer mig, det giver et sørgeligt Billede af det lave Stade med Hensyn til Velvære og Hygge, som Flertallet af Befolkningen holdes nede paa, at dette Restaurationsmaaltid: stegte Sild med stuede Kartoffler, stegt Lever, Hakkebøf og Rabarbergrød, som vi i al dets Beskedenhed ser Opslag om i Vinduerne i Beværtningerne og udenfor Restaurationerne, skal regnes for en Luksus, der fortjener en ekstra Beskatning. Er det egentlig ikke noget i Familie med Tandbørsten og Tandpulveret? Det meste af det Forbrug, der søges tilfredsstillet paa Restaurationerne, er netop det allerjævneste Forbrug, som den højtærede Finansminister ved Behandlingen i Folketinget erklærede slet ikke blev rørt i dette Lovforslag. Det, man tilfredsstiller paa Restauranterne, er den simple Fornødenhed, at man skal spise sig mæt. Og ved Siden af de enligstillede er der jo en Masse gifte, hvis Erhverv tvinger dem til at spise ude. Jeg har allerede nævnt Chaufførerne; der kan nævnes Kuske, Flyttefolk, Handelsrejsende og Journalister; der er de Forretningsfolk, som ikke kan tage hjem midt paa Dagen, men som dog trænger til at puste lidt, eller som skal